

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 2668/120/2012*

DECIZIA nr. 9778
Ședința publică din data de 15 noiembrie 2013
Președinte - Iuliana Lucăcel
Judecători - Gabriela Sorina Prepeliță
- Ionel Stănescu
Grefier - Emilia Tănăsescu

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de pârâtul PENITENCIARUL MĂRGINENI, cu sediul în comuna I.L. Caragiale, str. Moreni, nr. 1, județul Dâmbovița, împotriva sentinței nr. 1460 din data de 21.03.2013, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimatul-reclamant SUMEDREA ION ADRIAN, domiciliat în comuna Buciumeni, sat Dealu Mare, nr. 484, județul Dâmbovița.

Cererea de recurs scutită de la plata taxei de timbru și a timbrului judiciar.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns recurentul pârât reprezentat de consilier juridic Manea Lorena și intimatul reclamant Sumedrea Ion Adrian, personal.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul că dosarul se află la primul termen de judecată, recursul promovat scutit de plata taxei de timbru, motivat, comunicate motivele de recurs, iar intimatul pârât a depus întâmpinare ce a fost comunicată recurentului pârât care, la rândul său, a depus răspuns la întâmpinare (fila 28).

Consilier juridic Manea Loredana, pentru recurentul pârât și intimatul reclamant Sumedrea Ion Adrian, având cuvântul, arată că nu mai au alte cereri de formulat și solicită cuvântul asupra recursului.

Curtea ia act de declarațiile reprezentantului recurenteii pârâte și intimatului reclamant, în sensul că nu mai au alte cereri de formulat și față de actele și lucrările dosarului, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursului.

Consilier juridic Manea Loredana, având cuvântul pentru recurentul pârât, solicită admiterea recursului, astfel cum a fost formulat, urmând a constata că hotărârea pronunțată este nelegală și netemeinică, în sensul în care în mod greșit a fost obligat pârâtul la plata unor ore suplimentare efectuate de intimatul reclamant în anul 2010, în condițiile în care cadrul legislativ nu permite plata ci doar compensarea timpului lucrat, iar soluția corectă care se impunea ar fi fost obligarea pârâtului la acordarea celor 92 de ore cu timp liber corespunzător.

Cu privire la cheltuielile de judecată, consideră că obligarea la cheltuieli de judecată integrală nu este conformă cu dispozițiile Codului de procedură civilă.

În concluzie, solicită admiterea recursului, modificarea hotărârii primei instanțe în sensul motivelor de recurs.

Depune la dosar concluzii scrise și practică juridiciară în materie, respectiv decizia nr. 2930 din data de 20.05.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Intimatul reclamant Sumedrea Ion Adrian, având cuvântul, apreciază hotărârea primei instanțe ca fiind temeinică și legală, având în vedere că orele efectuate au fost legal prestate, constituind muncă suplimentară. În concluzie, solicită respingerea recursului, ca nefondat.

Nu solicită acordarea cheltuielilor de judecată.

C U R T E A

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele;

Prin cererea înregistrată sub nr.2668/120/2012, pe rolul Tribunalului Dâmbovița, reclamantul SUMEDREA ION ADRIAN, a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul PENITENCIARUL MĂRGINENI, obligarea pârâtului la plata orelor suplimentare efectuate în cursul anului 2010, conform art. 11 din Legea nr.329/2009.*

S-a arătat în motivarea cererii că este funcționar public cu statut special, salariat al Penitenciarului Mărgineni, care lucrează în program normal de lucru și prestează muncă în zilele considerate libere sau în zilele de sărbători legale. Munca prestată în afara duratei normale a timpului de muncă fiind considerată muncă suplimentară se compensează cu ore libere plătite, iar când compensarea nu este posibilă, în următoarele 30 de zile, după expirarea acestui timp, orele suplimentare se plătesc prin adăugarea unui spor la salariu.

Pârâtul Penitenciarul Mărgineni a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii reclamantului întrucât orele suplimentare efectuate în cursul anului 2010 puteau fi compensate cu timp liber până la 31.02.2011, termen după care nu se mai pot acorda și nici plăți, iar în ceea ce privește sporul de 100%, acesta nu se putea acorda deoarece reclamantul lucra în ture. A mai invocat pârâtul și excepția prescripției pentru perioada 01.01.2007-28.03.2009, pe care instanța de fond a pus-o în discuție reținând că cererea reclamantului nu se referă la perioada respectivă.

La cererea reclamantului, instanța de fond a admis efectuarea unei expertize care să verifice orele suplimentare conform fișelor de evidență, precum și plata acestora.

Din concluziile raportului de expertiză efectuat în cauză, instanța de fond a reținut că orele suplimentare efectuate de reclamant în anul 2010 și care nu au fost compensate cu timp liber sunt în număr de 92 ore, acestea fiind înscrise în fișele individuale de evidență și pentru care reclamantul nu a beneficiat de timp liber și nici de plata acestora.

Pe baza probatoriilor cu înscrisuri administrate în cauză, prin sentința nr. 1460 din data de 21.03.2013, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, a fost admisă, în parte, cererea formulată de reclamantul Sumedrea Ion Adrian în contradictoriu cu pârâtul Penitenciarul Mărgineni și a fost obligat pârâtul la plata contravalorii a 92

ore suplimentare efectuate de reclamant, precum și la plata sumei de 1.039 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că potrivit disp. art. 43 din Legea nr. 293/2004 privind statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, la alin. 1 se prevede că durata normală a programului de lucru este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână, iar alin. 3 alin. art. 43 prevede că orele prestate de funcționarii publici cu statut special, peste durata normală a timpului liber se compensează cu timp liber corespunzător și în cazul în care compensarea muncii suplimentare cu timp liber corespunzător nu a fost posibilă în următoarele 30 de zile după efectuarea acesteia, orele suplimentare se vor plăti în luna următoare cu un spor din salariul de bază de 75% din salariul de bază pentru primele 2 ore de depășire a duratei normale a zilei de lucru și cu 100% din salariul de bază pentru orele următoare.

În continuare, textul art. 43 al. 3 din lege, arată că se plătește cu un spor de 100% și orele lucrate în zilele de repaus săptămânal sau în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează.

Din interpretarea acestor dispoziții legale a rezultat că în cadrul sistemului penitenciar există funcționari publici cu statut special care își desfășoară activitatea într-un program de lucru normal, respectiv 8 ore pe zi și 40 de ore pe săptămână și alte categorii care lucrează după un program atipic, în ture sau schimburi, cum este cazul intimatului reclamant, stabilită în raport cu necesitățile operative, asigurându-se însă respectarea timpului de lucru legal.

Instanța de fond având în vedere că la acest moment nu mai este posibil a fi acordat timpul liber reclamantului în ceea ce privește echivalentul orelor suplimentare, acesta urmează a primi [drepturile bănești](#) corespunzătoare orelor suplimentare efectuate în perioada solicitată, calculate și actualizate cu indicele de inflație la data plății efective.

Cu privire la plata sporului de 100% pentru zilele de sărbătoare lucrate, instanța de fond a reținut în speță, că reclamantul și-a desfășurat activitatea într-un program de muncă atipic, în ture sau schimburi, programul de muncă normal al acestora considerându-se cel stabilit pentru acest gen de activitate, activitatea desfășurată de acesta nu se putea efectua decât în ture sau schimburi și în aceste condiții desfășurându-și activitatea în ture sau schimburi care cuprindeau zilele de sâmbătă, duminică sau într-o zi declarată nelucrătoare prin lege, reclamantului nu i se poate aplica regimul stabilit de disp. art. 43 al. 3 din Legea nr. 293/2004, pentru că orele prestate în cadrul turelor sau schimburilor în zilele de sâmbătă, duminică sau într-o zi declarată nelucrătoare prin lege nu pot avea caracterul de ore suplimentare, ele fiind prestate în programul de muncă normal al acestora motiv pentru care aceasta cerere este nefondată.

Pentru toate aceste considerente instanța de fond a admis în parte cererea reclamantului și a obligat pârâtul doar la plata contravalorii a 92 ore efectuate suplimentar de reclamant, precum și la plata cheltuielilor de judecată.

Împotriva sentinței primei instanțe a declarat recurs pârâtul Penitenciarul Mărgineni, criticând-o ca nelegală și netemeinică, invocând în acest sens disp. art. 304 pct. 7,8,9 Cod procedură civilă.

În motivarea recursului, pârâtul arată că instanța de fond a pronunțat o hotărâre lipsită de temei legal și, dată în parte, cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, motiv pentru care solicită modificarea în parte a acesteia.

În ceea ce privește plata sporului de 100% pentru zilele considerate libere și în zilele de sărbători legale în care a lucrat reclamantul în programul de muncă tip tură, în mod legal s-a concluzionat că, potrivit art. 141 din Codul muncii „Prevederile art. 139 (referitor la zilele de sărbătoare legală) nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității”, cererea este nefondată.

De asemenea, în principal, critică sentința recurată, din următoarele considerente:

Instanța de fond a reținut că s-a invocat excepția prescripției pentru perioada 01.01.2007-23.03.2009, dar cererea reclamantului nu se referă la drepturi din aceasta perioadă.

Așa cum rezulta din capătul doi, al cererii de chemare în judecată din data de 28.03.2012, s-a solicitat contravaloare sporului de 100% din salariul de bază pentru orele lucrate în zilele de repaus săptămânal sau în celelalte zile în care nu se lucrează, pe anii 2007-2010.

În aceste condiții, instanța de fond, în mod eronat a constatat că „cererea reclamantului nu se referă la perioada 01.01.2007-23.03.2009 și nu s-a pronunțat pe excepția invocată de recurent.

Instanța de fond, la pronunțarea soluției, nu a avut în vedere faptul că recurentul a recunoscut pretențiile reclamantului, respectiv faptul că acesta are efectuate ore suplimentare care nu au putut fi compensate cu timp liber corespunzător în termenul legal și nu au putut fi plătite datorită dispozițiilor legale în vigoare, și l-a obligat la plata integrală a cheltuielilor de judecată.

Potrivit art. 274 Cod pr. civilă, partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată. Ori, admiterea unui capăt al cererii de chemare în judecată, nu dovedește în mod absolut că unitatea a căzut în pretenții.

Consideră că, sintagma „cade în pretențiuni” se impune a fi verificată în cadrul fiecărui litigiu în parte, în raport de specificul acestuia. Se impun a fi făcute cercetări sub aspectul obiectului litigiului, a soluției adoptată în final de instanță, dar mai ales va fi analizată culpa părților la declanșarea litigiului.

În speță, este de observat că acțiunea inițială de investire a instanței de judecată, formulată de reclamant, a avut două capete de cerere, iar primul capăt de cerere, a fost soluționat în cadrul primului ciclu procesual, în sensul respingerii acestuia.

Conform dispozițiilor art. 275-277 Cod procedura civilă, când pretențiile au fost încuviințate în parte, instanța trebuie să aprecieze în ce măsură se va dispune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată.

Deși recurentul a recunoscut pretențiile reclamantului, în ceea ce privește faptul că acesta are efectuate ore suplimentare, care nu au fost compensate cu timp liber și care nu au fost plătite, cu încălcarea art. 275 Cod procedura civilă, instanța a dispus obligarea sa la plata integrală a cheltuielilor de judecată.

Mai mult reclamantul, în cursul judecății precum și la dezbaterile pe fond, niciodată nu a solicitat cheltuieli de judecată.

În aceste condiții, instanța a dat mai mult decât s-a solicitat și a obligat pârâta la plata cheltuielilor de judecată cu încălcarea dispozițiilor Codului de procedura civilă.

În privința plății orelor suplimentare efectuate, arată că actele normative incidente sunt: pentru anul 2010, sunt aplicabile prevederile art. 11 din Legea nr. 329/2009; pentru anul 2011, prevederile art. 9 din Legea nr. 285/2010; pentru anul 2012, prevederile art. 7 din Legea nr. 283/2011.

Din interpretarea prevederilor legale anterior menționate, reiese în mod clar faptul că orele suplimentare efectuate în cursul anilor 2010, 2011 și 2012, nu se pot compensa decât cu ore libere plătite acordate în termenul prevăzut de lege.

Legiuitorul a exclus plata muncii suplimentare, obligând angajatorul să compenseze această muncă prin ore libere.

Conform reglementărilor legale emise pentru anii 2010 - 2012, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează. În cadrul schimbului normal de lucru, s-a compensat și se compensează numai cu timp liber corespunzător.

Raportat la întreaga legislație ce s-a succedat în această perioadă, se constată că acțiunea de față, în ceea ce privește drepturile salariale reprezentând contravaloarea muncii prestate nu este întemeiată, având în vedere faptul că prin Legea cadru de salarizare ce a intrat în vigoare la data de 01.01.2010, sporul acordat pentru munca suplimentară nu s-a mai aplicat, iar ulterior începând cu data de 01.01. 2011 aceste dispoziții au fost menținute.

Fără a ține cont de aceste dispoziții legale, în pronunțarea acestei soluții instanța de fond și-a motivat hotărârea pe dispozițiile Legii 293/2004 - statutul funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, în condițiile în care drepturile salariale se acorda conform Legii nr. 329/2009 .

Menționează că, raportat la prevederile legale privind salarizarea funcționarilor publici cu statut special-acte normative enumerate anterior -, legile salarizării sunt legi speciale în raport cu Legea nr. 293/2004, republicată, motiv pentru care consideră că acestea au prioritate și trebuie aplicate întocmai și, numai acolo unde legea specială nu distinge, se aplică legea generală.

Prin urmare, apreciază că motivarea instanței de fond numai pe prevederile Legii nr. 293/2004. republicată, nu este legală, iar legislația aplicabilă speței de față privind salarizarea reclamantului-intimat se face conform reglementărilor legale emise pentru anii 2010-2012.

Cu privire la compensarea sau plata orelor suplimentare efectuate în cursul anului 2010 de către reclamant, învederează că orele suplimentare efectuate în cursul anului 2010 puteau fi compensate cu timp liber corespunzător până la data de 31. 03.2011, conform art. 11 din Legea nr. 329/2009 (Prin derogare de la prevederile art. 119 din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, de la data intrării în vigoare a prezentei legi până la data de 31.12.2010, munca suplimentară se compensează prin ore libere plătite acordate până la data de 31.12.2010, pentru activitatea prestată în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal în cursul anului 2009, și până la data de 31.03.2011, pentru activitatea

suplimentară prestată în anul 2010). După această dată compensarea orelor suplimentare se face numai cu timp liber corespunzător.

Reclamantul nu a solicitat până la termenul stabilit de legiuitor 31.03.2011, dar nici până în prezent compensarea orelor suplimentare efectuate în anul 2010, cu timp liber corespunzător, în condițiile în care avea posibilitatea să își facă programarea în serviciu și să recupereze orele suplimentare.

Apreciază că este o obligație de diligență a salariatului, de a solicita compensarea orelor suplimentare cu timp liber corespunzător, așa cum acesta solicită acordarea a concediului de odihnă, pentru ca administrația penitenciarului să ia măsurile ce se impun pentru ca fluxul muncii să fie continuu și lipsa unui salariat să nu perturbeze activitatea instituției.

Consideră că intimatul are o atitudine ireverențioasă, sărind peste etapa solicitării compensării orelor suplimentare la unitate și doar, adresându-se direct instanței de judecată.

Mai mult, orele suplimentare înregistrate de reclamant nu sunt rezultatul dispoziției șefului pentru efectuarea lor, ci este rezultatul lucrului în ture, rezultat ca urmare a unui număr de ture în lună, care raportat la numărul de ore lucrătoare din luna dau un număr relativ de ore suplimentare.

Datorita specificului unității și lipsei de personal, recurentul a fost în imposibilitatea de a acorda compensarea cu timp liber corespunzător în termenul stabilit de legiuitor.

Așadar, interpretarea corectă a dispozițiilor art.11 din Legea nr.329/2009 este în realitate următoarea: prin derogare de la prevederile art.119 din Codul muncii, prevederi potrivit cărora munca suplimentară se compensează prin ore libere plătite în următoarele 30 de zile după efectuarea acesteia, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr.329/2009, orele prestate suplimentar în tot cursul anului 2009 vor fi compensate cu ore libere plătite ce vor fi acordate până la data de 31.12.2010, ceea ce reprezintă de fapt o prelungire a termenului de 30 de zile prevăzut de art. 119 din Codul muncii.

În același sens este și expunerea de motive la Legea nr.329/2009 în cuprinsul căreia se reține că măsura prevăzută de art.11 constând în „compensarea muncii suplimentare cu ore libere plătite, ce pot fi acordate într-o perioadă mai mare de timp” face parte din complexul de măsuri de reducere a cheltuielilor de personal pentru întreg personalul bugetar propus prin acest act normativ.

Măsura prevăzută de [art.11](#) din Legea nr.329/2009, ce vizează compensarea muncii suplimentare cu ore libere plătite pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, astfel cum era prevăzut de art. 119 din Codul muncii este în acord cu exigențele art. 53 din Constituție și cu jurisprudența Curții Constituționale.

În contextul prezentat mai sus, este relevantă astfel Decizia nr. 207 din 17.02.2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.149 din 01.03.2009, în cuprinsul căreia Curtea Constituțională, în mod judicios a reținut că, „legiuitorul este în drept totodată să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferențiat în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”.

Așadar, sub prisma considerentelor expuse mai sus, intră în competența exclusivă a legiuitorului, luarea în considerare, la construcția sistemului de salarizare

în sectorul bugetar, a sporurilor - cum sunt cele prevăzute pentru plata orelor suplimentare, a adaosurilor salariale, a majorărilor, ș.a., precum și a altor drepturi de natură salarială, recunoscute până la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr.330/2009.

În aceste condiții, o aplicare corectă a dispozițiilor legale mai sus enunțate ar fi determinat obligarea, cel mult la acordarea de ore libere plătite. În conformitate cu prevederile art.11 din Legea 329/2009 și art.119 alin.1 și 2 din Codul muncii, singurele texte legale în vigoare care reglementează la acest moment modalitatea de plată a orelor efectuate peste durata normală a timpului de lucru, nicidecum la plata contravalorii orelor suplimentare cu sporurile de 75% până la 100% din salariul de bază.

Toate categoriile profesionale încadrate în sistemul public, printre care și funcționarii publici cu statut special, chiar dacă au statute profesionale diferite și, de asemenea, până la adoptarea Legii nr.330/2009 au avut sisteme diferite de stabilire a drepturilor salariale, sunt salarizate de la bugetul de stat și unitar, astfel încât este lipsită de temei legal obligarea angajatorilor sau a ordonatorilor de credite, la plata în favoarea reclamantului a unor sume reprezentând contravaloarea orelor prestate peste durata normală a timpului de lucru, în condițiile în care, legiuitorul a adoptat prin lege - Legea nr. 329/2009, într-un anume context economic, o măsură unitară, aplicabilă pentru întreg anul 2009 și pentru întreg personalul bugetar, fără nicio excepție.

Stabilirea unor măsuri, cum este cea prevăzută de art. 11 din Legea nr. 329/2009 pentru categorii profesionale salarizate de la bugetul de stat reprezintă o problemă de legiferare, fiind vorba despre dreptul și opțiunea legiuitorului de a reglementa criteriile de determinare a cuantumului indemnizațiilor sau al salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat, precum și a sporurilor sau adaosurilor la indemnizațiile și salariile de bază.

În aceste condiții, o aplicare corectă a dispozițiilor legale mai sus enunțate ar determina cel mult acordarea de ore libere plătite, în conformitate cu prevederile art. 11 din Legea 329/2009 și art. 119 alin.1 și 2 din Codul muncii, singurele texte legale în vigoare care reglementează la acest moment modalitatea de plată a orelor efectuate peste durata normală a timpului de lucru, nicidecum la plata contravalorii orelor suplimentare cu sporurile de 75% până la 100% din salariul de bază, așa cum a dispus instanța de fond.

Totodată, consideră că la pronunțarea acestei soluții nu s-au avut în vedere dispozițiile Legii 500/2002 privind finanțele publice, care au statuat că achitarea unor drepturi nelegale, interzise la plată prin lege, constituie infracțiune.

Cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările conținute în legi specifice și în legile bugetare anuale.

Nicio cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2) și nici angajată și efectuată din aceste bugete, dacă nu există bază legală pentru respectiva cheltuială. De asemenea, nicio cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare.

Mai mult, deși recurentul și-a manifestat disponibilitatea de a acorda timp liber corespunzător, pentru cele 92 de ore suplimentare efectuate, instanța de fond l-a obligat la achitarea unor drepturi interzise la plata prin lege.

În concluzie, în condițiile în care cadrul legislativ existent nu permite plata orelor suplimentare, solicită să se dispună modificarea în parte a acesteia, în sensul respingerii în tot a cererii formulate.

Intimatul reclamant a formulat întâmpinare cu privire la recursul declarat în cauză, solicitând respingerea recursului, ca nefondat.

Examinând sentința atacată, prin prisma criticilor formulate în recursul declarat, în raport de actele și lucrările dosarului, de dispozițiile legale ce au incidență în soluționarea cauzei, Curtea constată că recursul este fondat potrivit considerentelor ce urmează:

Intimatul reclamant are calitatea de funcționar public cu statut special, salariat în cadrul Penitenciarului Mărgineni.

Prin sentința recurată, acestuia i-a fost admisă în parte cererea dedusă judecății, pârâtul fiind obligat la plata contravalorii a 92 ore suplimentare efectuate.

Prin urmare, obiectul prezentului recurs este reprezentat de greșita obligare a pârâtului la plata contravalorii acestor ore suplimentare și a cheltuielilor de judecată acordate în temeiul art. 274 Cod procedură civilă, ore suplimentare efectuate de reclamant în anul 2010.

Potrivit raportului de expertiză contabilă judiciară expert Constantin Gabriel, orele suplimentare efectuate de reclamant în anul 2010 sunt în număr de 104 ore, din care au fost compensate *cu timp liber* un număr de 12 ore, rămând o diferență de 92 ore.

Conform art. 11 din Legea nr. 329/2009 act. privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor – cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional publicată în Monitorul Oficial nr. 761/09.11.2009 prin derogare de la prevederile art. 119 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii cu modificările și completările ulterioare, de la data intrării în vigoare a prezentei legi, până la data de 31.12.2010, munca suplimentară se compensează prin *ore libere plătite* acordate până la data de 31.12.2010, pentru activitatea prestată în afara duratei normale a timpului de lucru săptămânal în cursul anului 2009, și până la data de 31.03.2011, pentru activitatea suplimentară prestată în anul 2010.

În același sens sunt și dispozițiile art. 9 din Legea nr. 285/2010 și respectiv art. 7 din Legea nr. 283/2011.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile legale anterioare menționate exclud plata muncii suplimentare, conferind angajatorului obligația de a compensa această muncă prin ore libere.

O aplicare corectă a dispozițiilor legale arătate ar fi determinat obligarea pârâtului la acordarea orelor libere plătite și nicidecum la plata contravalorii orelor suplimentare efectuate, cum eronat a stabilit instanța de fond.

Stabilirea măsurilor, precum cea prevăzută de art. 11 din Legea nr. 329/2009 a reprezentat o opțiune a legiuitorului de a reglementa modul de determinare a cuantumului salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat și a sporurilor la indemnizațiile și salariul de bază, opțiune făcută într-un anumit context economic, măsură unitară, aplicabilă întregului personal bugetar.

În consecință, văzând și împrejurarea că recurentul recunoaște pretențiile reclamantului intimat privind compensarea cu timp liber corespunzător a orelor suplimentare efectuate și incidența dispozițiilor legale ce interzic plata contravalorii

acestor ore libere, Curtea contată că recursul este fondat, sentința instanței de fond fiind dată cu greșita aplicare a legii, astfel încât în temeiul art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, art. 312 alin. 1 – 3 Cod procedură civilă va admite recursul, va modifica în parte sentința recurată, în sensul că va respinge acțiunea, ca neîntemeiată.

Ca o consecință a soluției pronunțate este înlăturată și obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată către intimatul-reclamant.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Admite recursul declarat de pârâtul PENITENCIARUL MĂRGINENI, cu sediul în comuna I.L. Caragiale, str. Moreni, nr. 1, județul Dâmbovița, împotriva sentinței nr. 1460 din data de 21.03.2013, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimatul-reclamant SUMEDREA ION ADRIAN, domiciliat în comuna Buciumeni, sat Dealu Mare, nr. 484, județul Dâmbovița, și în consecință;

Modifică în parte sentința recurată, în sensul că respinge acțiunea, ca neîntemeiată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 15 noiembrie 2013.

Președinte,
Iuliana Lucăcel

Judecători,
Gabriela Sorina Prepelică

Ionel Stănescu
Fiind în concediu de odihnă,
Președintele instanței .

Grefier
Emilia Tănăsescu

Red. IL /Tehnored.ET
2 ex./13 decembrie 2013
d.f. nr. 2668/120/2012*
j.f. Gabriel Bălașa
Operator date cu caracter personal,
nr. notificare 3120/2006